

MAGDALENA AROCA. VALÈNCIA

■ Els aiguamolls, antigament percebuts com a focus de malalties, dessecats i, en general, poc valorats per la seua aportació ecològica, podrien servir prompte a les empreses per compensar les seues emissions de carboni, ja que aquests ecosistemes, ben gestionats, són importants embornals de CO₂. Els aiguamolls, en la compensació de CO₂, ja no són menyspreats; ara són aliats.

Així ho afirmen els investigadors de la Universitat de València involucrats en el projecte europeu Life Wetlands4Climate, que assaja les diferents maneres de gestionar els aiguamolls mediterranis per convertir-los en aliats contra el canvi climàtic, en lloc d'emissors de gasos amb efecte d'hivernacle que suposen quan presenten mal estat.

L'equip liderat per Antonio Camacho, catedràtic del Departament de Microbiologia i Ecologia de la Universitat de València (UV), recull mostres de les zones humides per analitzar al laboratori i comprovar l'evolució en el potencial d'emetre gasos hivernacle en un aiguamoll concret i, així, avaluar l'efectivitat de les accions.

«Els testimonis integren els primers centímetres del sediment on estan els microorganismes estratificats en diferents capes responsables de l'emissió de gasos», va explicar des d'aquest equip l'investigador Carlos Rochera.

El paper dels aiguamolls

«En funció del temps d'incubació en què nosaltres deixem les mostres acumular gasos, ho fan a una taxa més o menys estable. Aleshores, coneixent aquest temps, po-

Els aiguamolls passen de ser menyspreats a aliats en la compensació de CO₂

► Investigadors de la Universitat de València assenyalen la capacitat d'aquestes zones humides per compensar les emissions de carboni

Imatge d'arxiu de l'Albufera de València.

FERNANDO BUSTAMANTE

dem mesurar posteriorment la concentració de gas acumulada», va recalcar Rochera. Part de la dificultat d'aquestes ambicions projecterau a atribuir la causa de la major o menor emissió de gasos en un aiguamoll,

ja que intervenen factors ambientals i de maneig. Es tracta, segons Rochera, de preveure com es comportarà un aiguamoll —per exemple, quant carboni podrà retindre i quant metà podrà emetre—

en relació amb les diverses formes de gestionar l'ecosistema, en diferents condicions i escenaris futurs, com aquells de més temperatura i variabilitat de les precipitacions. Tampoc les actuacions hauran de

«En uns anys, els aiguamolls podran ser conservats o restaurats en projectes de mitigació i de compensació climàtica»

ser les mateixes per a tots els tipus d'aiguamoll mediterrani: de fet, una cosa que l'expert qualifica com a «determinant» són «les característiques de salinitat del seu hidroperíode, pel que fa al temps de l'any en què la cubeta està inundada».

Un altre factor clau és l'estat de conservació que, com més gran siga, segons Rochera, més potencial tindrà l'aiguamoll de capturar i retindre carboni.

Trànsit cap a les emissions zero

Aquesta iniciativa, cofinançada per la Unió Europea, actua experimentalment sobre aquestes zones humides mediterrànies aplicant «accions que ens permetran, en uns anys, que els aiguamolls puguin ser conservats o restaurats en projectes de mitigació climàtica, de compensació climàtica», va detallar Camacho.

Així mateix, el catedràtic va insistir en què «és fonamental reduir dràsticament les emissions», ja que, segons la comunitat científica internacional, el món ha de transitar cap a una economia descarbonitzada i, per a fer-ho, és necessari «que les emissions de gasos d'efecte hivernacle siguen zero el més prompte possible, com a mínim els balanços».